

Sygn. akt VI Gz 201/18

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Zbigniew Krepski

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2018 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w T.

przeciwko (...)sp. z o.o. w T.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienia Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 24 lipca 2018 r., sygn. akt (...)

postanawia

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Toruniu oddalił wniosek pozwanej spółki o zwolnienie od opłaty od apelacji, gdyż jej pełnomocnik nie złożył w zakreślonym terminie żądanych dokumentów finansowych, a z przedstawionych przy wniosku szczytkowych dokumentów wynika, że przy wynikającym z tych dokumentów przychodzie pozwanej spółki możliwe jest wygospodarowanie środków na koszty sądowe (k.235).

W zażaleniu na to postanowienie pozwany zarzucił mu:

- naruszenie art. 139 k.p.c. poprzez uznanie, że wezwanie pełnomocnika procesowego pozwanej zawierające wezwanie o uzupełnienie braków wniosku o zwolnienie z kosztów było skuteczne,

- naruszenie art. 103 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez uznanie, że pozwany nie wykazał, iż nie posiada środków na uiszczenie wpisu sądowego od apelacji.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o uchylenie i przekazanie spawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, zmianę zaskarżonego postanowienia i orzeczenie o zwolnieniu pozwanej od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych od apelacji oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu zażalenia pozwany szerzej omówił zarzut nieskutecznego doręczenia pełnomocnikowi pozwanego zarządzenia w przedmiocie braków wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych (k.238-239).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Kwestie doręczenia pism sądowych w razie niemożliwości doręczenia pisma ani w sposób zwykły, ani zastępczy reguluje art. 139 § 1 k.p.c. W takiej sytuacji pismo składa się w placówce operatora pocztowego lub urządzie właściwej

gminy, a zawiadomienie o tym (awizo) umieszcza się na drzwiach mieszkania lub w oddawczej skrzynce pocztowej (z pouczeniem o miejscu i terminie odbioru). Jeżeli adresat nie odbierze pisma w ciągu 7 dni, to po upływie tego terminu następuje powtórna próba zawiadomienia. Pozostawienie zawiadomienia o miejscu złożenia pisma w sposób przewidziany w art. 139 § 1 k.p.c. uzasadnia przyjęcie domniemania faktycznego, że zawiadomienie to dotarło do adresata najpóźniej z dniem ustania przyczyny, która uniemożliwiła doręczenie zwykle (postanowienie SN z dnia 14 lutego 2002 r., V CZ 14/02, Lex nr 53919). Datą doręczenia pisma sądowego w wypadku przewidzianym w art. 139 § 1 k.p.c. jest data, w której upłynął termin do odbioru złożonego pisma w oddawczym urzędzie, jeżeli przed upływem tego terminu adresat nie zgłosił się po odbiór. Dwukrotne wysłanie i awizowanie przesyłki zawierającej odpis wyroku z uzasadnieniem stanowi spełnienie wymagania skuteczności doręczania pism sądowych przez operatora pocztowego i zapewnia realizację konstytucyjnej zasady prawa do sądu (postanowienie SN z dnia 2 lipca 2009 r., II UZ 20/09, Lex nr 533108). Szczegółowe w tej materii regulacje zawierają przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczenia pism sądowych w postępowaniu cywilnym (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 1222), a zwłaszcza § 6 ust. 3, 7 ust. 3 i 8 ust. 2 pkt 2 i 3).

Skarżący nie obalił domniemania, że przedmiotowe zarządzenie z dnia 15 czerwca 2018 r. w przedmiocie uzupełnienia braków wniosku (k.230) do niego nie dotarło. W aktach sprawy znajduje się potwierdzenie doręczenia tego zarządzenia spełniające wymagania określone w powołanych poprzednio przepisach (k.236) i nie ma dostatecznych podstaw do kwestionowania tego dokumentu. Nie wystarczają twierdzenia skarżącego zawarte w uzasadnieniu zażalenia, w tym o rzekomym braku pierwszego awiza. Bez znaczenia dla oceny skuteczności doręczenia przedmiotowego zarządzenia sądowego pozostaje też podnoszony w zażaleniu fakt przesłania do Sądu Rejonowego w Toruniu, w formie wiadomości elektronicznej, prośby o przesłanie skanu tego zarządzenia.

Chybiony jest również drugi z podniesionych w zażaleniu zarzutów dotyczący naruszenia art. 103 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych; mianowicie pozwany nie wykazał, iż rzeczywiście nie posiada środków na uiszczenie opłaty sądowej od apelacji; nie załączył bowiem dokumentów, do przedłożenia których został zobowiązany w/w zarządzeniem z dnia 15 czerwca 2018 r.

Z przedstawionych względów zażalenie pozwanego należało oddalić jako bezzasadne stosownie do art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c.

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

T., (...)